

NOTA IMPORTANT

Amics Lectors:

Vostès s'hauran preguntat moltes vegades com és possible que el nostre setmanari hagi, en poc temps, doblat el nombre de pàgines i augmentat la qualitat del paper, mantenint el mateix preu de subscripció de les vuit tímides pessetes.

Vostès s'hauran preguntat moltes vegades com és possible això, n'estem segurs. Doncs bé, no volem pas que pateixin. Ara els treurem de dubtes. Efectivament, *no és possible*.

I com que no ho és, i per altra part no volem fer quedar malament els altres articles del mercat que en aquests darrers anys han sentit la necessitat de « reajustar » els seus preus, especialment revistes i llibres, hem decidit de posar-nos a to.

Des del primer número de gener, i comptant amb la benevolença de tots els lectors, les vuit pessetes mensuals s'hauran de convertir en deu. Esperem que acceptaran de bon grat aquest petit esforç que els demanem, ja que, ben mirat, dues pessetes mensuals no representaran una càrrega gaire feixuga per al seu pressupost familiar.

L'ADMINISTRACIÓ

Espiritualitat

Meditació de Nadal

No serà tan menyspreable el cos, quan Vós heu volgut tenir-ne.

No serà tan important el cos, quan Vós no li heu estalviat sofriments.

***

La vostra petitesa no és tan absoluta que no ens permeti de dir-vos: Fort, Gran, Fill de l'Altíssim, Rei de Reis, Dominador.

La vostra grandesa no és tan altiva que no es complaui en deixar-se dir «el bon Jesuset».

***

Les riqueses no deuen ser pas l'ideal suprem, quan Vós no en feu gens de cabal.

Els dons de la terra i el treball dels homes no deuen ser pas tan abominables, quan Vós accepteu de cor panses i figues, nous i olives i mel i mató.

***

El poder humà no deu ser pas tan gran privilegi, quan Vós teniu interès en avisar primer els cantelluts pastors que les autoritats. El poder humà no deu ser pas cosa de riure, quan Vós accepteu també l'homenatge dels Reis que heu avisat expressament.

***

L'art dels homes no deu ser tan profà i materialista, quan permeteu que us donin glòria Haëndel, Velázquez i Péguy.

La creació artística no deu ser tan « non plus ultra », quan també us agraden el ballet d'esclòps del « tunc-que-tan-tunc », la ximbomba i els dibuixos d'infants.

No sóc pas gaire dolent, que volgueu també néixer al meu cor.

No sóc pas tant bo, que tingueu de renéixer en mi cada any i cada dia.

***

Aquest món nostre pot estar satisfet de que fins a Vós us agradi fer-hi vida.

Aquest món nostre ha d'estar bastant descontent d'ell mateix, si Vós hi heu vingut per a transformar-lo i fer-lo nou.

***

No deu ser pas una cosa tan « cursi » tenir mare i estimar-la, quan Vós n'heu volguda una.

No deu ser pas l'ideal viure « emmarat », quan Vós no heu dubtat en deixar sola la vostra Mare i permetre que pateixi quan convenia.

***

El vostre naixement no deu ser pas un fet religiosament indiferent, quan sabem que el Nadal més Nadal és la comunió.

***

El vostre naixement no deu ser pas una cosa només per a « nosaltres sols », « els de tota la vida », quan envieu als pagans una estrella.

***

Aquestes ratlles no són pas tan dolentes com això, si parlen de Vós amb lloança.

Aquestes ratlles no deuen ser pas gaire bones, que en parlin amb tan poca traça.

J. CAMPS

L'actualitat té un nom : PAU

« La pau, tan dolça », és el títol d'una cançó del P. Duval. En un passatge, entre sons estridents de trompeta, la veu es fa sentir — una veu que es torna crit —, tot demanant la pau, una mica de pau.

En sentir la cançó, aquesta cançó que demana pau, en aquest temps de Nadal, que també ens porta un missatge de pau, ens semblava que reflectia exactament la situació de l'home dels nostres dies que som nosaltres. També, fa temps, que tots demanem, entre l'estridència de la màquina i el canó, entre el soroll dels enginyers tècnics i dels enginyers bèl·lics, una mica de pau. I fa molts, molts anys, que no coneixem la pau, aquesta pau de la tranquil·litat de les consciències en un món en ordre. També fa anys que cerquem una mica de pau entre les injustícies que, moltes vegades, donem per definitivament establertes i immutables.

Per això en el Nadal, una altra vegada la nostra veu, la nostra pobra i flaca veu, prova d'aixecar-se, de transformar-se en crit i pugna per a fer-se sentir demanant només això: una mica de pau, de pau per a tots. — V.